

Denise Hunter

Hanna's bestemning

redrose  roman



Hanna Landin manoeuvreerde haar terreinwagen door Jackson, Wyoming, en zuchtte toen het verkeerslicht dat ze naderde, op rood sprong. Ze had een hekel aan te laat komen. Dat was niet alleen ongeleefd, maar wekte ook de indruk van onverantwoordelijk gedrag, en zo wilde ze niet overkomen, zeker vandaag niet. Ze voelde een knoop in haar maag. Stel dat Keith nee zei. Ze onderdrukte de gedachte. Dit mocht niet mislukken.

Ze trommelde met haar ongelakte, kortgeknipte nagels op het stuur, alsof ze het licht op die manier op groen kon laten springen. Opeens klonken er kerkklokken in de verte. De lichte klanken drongen door tot in haar voertuig. Ze slikte met moeite de brok uit haar keel. Ze zette het geluid van haar radio harder, en de gospelmuziek verdrong de vervelende signalen dat ze te laat was. Toch voelde haar zelfverwijt als brandend maagzuur. Ze moest daar nu niet aan denken. Ze moest zich concentreren op haar ontmoeting met Keith. Een auto achter haar toeterde. Ze trok op door het groene licht en onderdrukte nogmaals de oude herinnering die dreigde op te komen.

Toen ze eindelijk bij de bank aankwam, zag ze haar zwager achter zijn bureau zitten, en ze snelde met bibberende benen over de gladgeboende vloer. 'Goedemorgen, Keith. Sorry dat ik te laat ben.'

Hij nam haar uitgestoken hand. 'Dat geeft niet, Hanna. Ga zitten.' Hij wees naar een plastic stoel tegenover zijn rommelige bureau. 'Natalie zei dat je erover denkt een nieuwe hypotheek af te sluiten op de overwaarde van het pension. Klopt dat?'

'Ja, dat klopt.' Ze legde haar mappen op het bureau en greep er gauw eentje die van de stapel dreigde te vallen. Ze vroeg zich af of Natalie tegen Keith had gezegd wat de omvang van hun financiële problemen was.

Hanna schraapte haar keel en hoopte de bibber in haar stem zo teniet te doen. 'Ik wil graag een advertentiecampagne opzetten en meer service kunnen bieden aan onze gasten. De laatste paar jaar zijn de zaken wat minder goed gegaan, vooral nadat het Majestic verbouwd heeft.'

Keith pakte een map. 'Mag ik?'

'Natuurlijk.' Omdat Hanna merkte dat hij meteen naar de winst-en-verliesrekening greep, begon ze haar pleidooi. 'Oma en ik vinden dat Higher Grounds meer in zich heeft. Andere pensions in de omgeving zijn dan wel luxer, maar we denken dat wij gebruik kunnen maken van het rustieke karakter van Higher Grounds.'

Zijn stilte dwong haar door te gaan. 'We hebben in het verleden geen reclame gemaakt. Opa deed alles op de ouderwetse manier en vertrouwde op mond-tot-mondreclame en foldertjes om gasten te krijgen. Maar als Higher Grounds de competitie met het Majestic hotel wil aangaan, moeten we landelijk adverteren. Mensen een ander soort vakantie in het Teton-gebergte laten zien.'

'Ik ben wat verbaasd over het verlies dat je de laatste drie jaar geleden hebt. Nat zei wel dat de zaken wat moeizaam gingen, maar ik wist echt niet ...'

Een golf van paniek voegde zich bij dat loodzware gevoel in haar maag. 'Daarom is deze reclamecampagne ook zo belangrijk. Ik heb het pension al laten opnemen in de *Christelijke pensiongids*. Dat alleen al zal nieuwe klanten trekken.'

Ze gaf hem de marketing map. Terwijl hij de bladzijden vluchtig doorkeek, speelde zij met haar oma's ring en riste ze die langs

het gouden kettinkje waaraan ze de ring droeg. Ze zag de rimpels onder zijn terugwijkende haarlijn verschijnen en voelde een nieuwe golf van paniek. Geen enkele andere bank zou hun het geld lenen of zelfs de hypotheek oversluiten. Keith was hun laatste kans. Ze wist dat het veel gevraagd was, zelfs van familie. Maar ze moest het toch proberen.

‘Misschien lukken je plannen om de omzet te vergroten. Maar misschien ook lukken ze niet.’

Ze liet de ring los en deed haar mond open om iets te zeggen. Hij weerhield haar daarvan door zijn hand op te steken.

‘Toen je grootvader Higher Grounds bouwde, nam hij een risico. Maar er waren toen geen andere pensionfaciliteiten in dit gebied. Nu moet je concurreren met het Majestic.’

‘Zij hebben inderdaad meer te bieden, maar je kunt niet ontkennen dat ons pension op een uitstekende locatie ligt. En met wat veranderingen kunnen we onze gasten ook activiteiten aanbieden.’ Ze gaf hem een andere map. ‘Ik wil graag een trekgids aannemen. Toeristen uit de stad willen graag de Tetons verkennen, maar veel mensen zijn bang er op zichzelf op uit te gaan. We hebben ook een prachtig meer waar we helemaal geen gebruik van maken. Ik wil graag wat bootjes kopen. En ook vervoer van en naar het vliegveld zou plezierig zijn.’

Haar adem stakte in haar keel terwijl hij de papieren bestudeerde. Wat zou ze doen als het pension moest sluiten? Ze nam zijn gezicht in zich op. Ze had de indruk dat het smaller leek, alsof hij wat afgevallen was.

‘Je plannen zijn goed, en je bent erg precies met al je details. Maar je zit al drie jaar in de rode cijfers, Hanna.’

Haar zorgen verdringend ging ze snel verder. ‘Als je op bladzijde vier kijkt, zie je mijn berekeningen voor een grotere omzet, die ongetwijfeld gaat komen met de advertenties. Met de inkomsten van meer gasten zullen we de schuld gemakkelijk kunnen afbetalen.’

Keith las verder en bladerde zo langzaam dat Hanna dacht dat ze het niet zou uithouden van de spanning. Higher Grounds zou nog een seizoen als de vorige drie niet overleven. Ze hadden alle

mogelijke bezuinigingen al doorgevoerd. Als ze geen manier kon vinden om meer winst te maken, had het pension geen enkele kans. Ze had de neiging over haar slaap te wrijven, maar onderdrukte die.

Keith schraapte zijn keel en streek met zijn hand door zijn dunner wordende haar. Zijn gezicht verried het gevreesde antwoord al. 'Gelet op het ontbreken van winst in de laatste drie jaar kan geen enkele bank dit risico nemen. Het spijt me, Hanna, ik zie geen mogelijkheid om dit te doen.' Er klonk spijt door in zijn woorden, maar dat maakte het effect niet minder groot.

'Kun je echt niets doen? Ik weet zeker dat de zaken beter zouden gaan als ik geld had om te adverteren, maar dat kan ik niet doen zonder de lening.'

'Heeft je oma niets achter de hand?'

Die weg had ze al eens bewandeld. Oma had een heel klein pensioentje gespaard, en zoals de zaken er nu voor stonden, zou ze iedere cent daarvan nodig hebben. Haar ouders waren ook niet in staat iets bij te dragen, en geen van haar beide zussen was in de positie om te helpen. Paula en haar man David zaten te diep in de schulden door het enorme huis dat ze hadden, en Natalie en Keith hadden zelf ook genoeg rekeningen te betalen, zeker sinds Natalie gestopt was met werken om thuis te blijven bij hun zoon-tjes.

Hanna schudde haar hoofd, speurde in zijn ogen om een sprankje hoop te vinden, maar vond niets. 'Het gaat niet zo goed met oma.' Diep vanbinnen kromp ze ineen. Ze had zichzelf beloofd dat ze het niet zover zou laten komen.

De rimpels in zijn voorhoofd bewogen weer. 'Is ze ziek? Waarom heb je dat niet eerder gezegd, Hanna?'

Een gevoel van schuld overspoelde haar. Ze liet haar hoofd zakken en speelde met de schouderband van haar leren tas. 'Nee. Ik had beter niets kunnen zeggen. Ze is gewoon zichzelf niet de laatste tijd.' Een blik op zijn gezicht liet twijfel zien. 'Je hoeft je echt nergens zorgen over te maken.'

Wat moest ze nu doen? Ze kon moeilijk naar huis gaan en tegen oma zeggen dat het voorbij was. Dat Higher Grounds zijn

rekeningen niet kon betalen, dat ze geen reserves meer hadden, dat de zaak die haar grootouders begonnen waren, over de kop zou gaan.

Dat kon ze niet.

‘We hebben nooit betalingsachterstand gehad, Keith. Je weet dat we een goede naam hebben in geldzaken.’ Ze had een hekel aan smeken, maar de gedachte haar oma onder ogen te moeten komen gaf haar moed.

‘Dat weet ik wel, maar ...’ Hij stopte en liet een zucht ontsnappen die uit zijn tenen leek te komen. Toen bladerde hij verder, en hij bestudeerde de cijfers.

Haar ademhaling stokte. Kwam hij van zijn besluit terug?

‘Weet je zeker dat oma niet wil verkopen?’, vroeg hij. ‘De winst zou genoeg voor haar zijn om er ruim van te leven.’

‘Nee. Ze wil dat ik het behoud. Het is heel belangrijk voor haar. Voor mijzelf. En ze wil dat het bezit overgaat op Nat en Paula en mij. Als erfenis.’

Hij wreef met zijn hand over zijn kaak. ‘Laat ik het zo zeggen. Ik zal erover nadenken, het bespreken met mijn financiers en zien wat we kunnen doen. Maar ik kan je niets beloven, Hanna.’

Er ging een tinteling door haar heen toen er weer voldoende zuurstof door haar lichaam begon te stromen. Ze stak haar hand uit over het bureau heen. ‘Dank je, Keith. Ik ben je heel dankbaar.’

Hij stond op en beantwoordde haar handdruk. ‘Ik zal binnen een paar dagen wel antwoord voor je hebben.’

‘Ik ben benieuwd.’

Hanna probeerde geduld te hebben, maar de dagen daarna waren zenuwslopend. Ze probeerde zichzelf nuttig te maken. De klusjes die rondom het pension gedaan moesten worden, hielden haar gaande. Ze veegde een laag dode bladeren van de populieren op en dregde vuil van het strandje. Ze liep net met een wasmand vol lakens door de grote zaal, toen de telefoon ging. Ze beantwoordde die aan de receptie.

‘Higher Grounds. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ja, u spreekt met Meg Dodier van makelaarskantoor Star One

Realty. Ik zou graag met de eigenaar van het pension spreken, alstublieft.

‘U spreekt met Hanna Landin. Mijn grootmoeder is de eigenaar, maar ik ben de bedrijfsleider. Wat kan ik voor u doen?’

‘Wel, ik heb een nieuwe cliënt die geïnteresseerd is in uw pand. Ik vroeg me af of u er weleens aan gedacht hebt het te verkopen.’

‘Eh, nee, niet echt.’

‘O. Wel, mijn cliënt is bereid u een goede prijs te bieden voor uw gebouw, mevrouw Landin.’ De vrouw noemde een bedrag dat Hanna’s wenkbrauwen omhoog deed gaan. ‘Wilt u in ieder geval de mogelijkheid overwegen?’

‘Ik denk het niet, maar bedankt voor uw telefoontje.’

‘Ik zou graag zien dat u dit aanbod voorlegt aan de eigenaar. Zij denkt er misschien anders over.’

‘Nee, dat is niet het geval. Maar ik wens u veel succes met uw cliënt.’

Ze legde de telefoon neer, maar voordat ze de wasmand weer kon oppakken, ging die opnieuw over. Deze keer was het haar zus.

‘Hallo’, zei Nat. ‘Ik wil je even laten weten dat ik gisteravond met Keith gepraat heb over de kwestie van die lening.’

‘Wat zei hij? Ik heb het niet meer van de spanning.’

‘Hij is de laatste dagen nogal stil geweest, en ik kon weinig uit hem los krijgen. Hij praat toch al niet graag met mij over zijn werk, dus ... Nou ja, gisteravond leek hij heel pessimistisch toen ik over het pension begon. Hij zei dat het er niet goed uitzag, wat de winst betreft en zo.’

Hanna’s stemming kelderde. ‘Nee hè. Het ziet er niet naar uit dat hij het zal doen.’

‘Ho, wacht even. Daarna ben ik begonnen over al je plannen met het pension, de reclame en de gids en zo. Ik heb hem verteld hoe goed jij bent in dat soort dingen, dat je altijd activiteiten en geldinzamelingen organiseerde op de middelbare school. Weet je nog die enorme vlooiënmarkt die je hebt georganiseerd om geld in te zamelen? Hoe dan ook, ik vertelde hem hoeveel succes je daarmee hebt gehad en dat je altijd alles voor elkaar kreeg waar jij je zinnen op zette.’

‘Wat zei hij toen?’

‘Nou, hij bleef gewoon de krant lezen, maar ik denk dat hij er wel iets van gehoord heeft. Hij leek er positiever over te zijn toen ik later naar bed ging.’

‘O, ik hoop dat het waar is. Hé, wil je wel geloven dat er zojuist een makelaar belde? Er is iemand geïnteresseerd in het kopen van dit pand.’

‘Echt waar? Ik vraag me af waarom iemand een oud pension zou willen kopen dat in de rode cijfers zit. Sorry, dat is niet persoonlijk bedoeld.’

‘Je wordt bedankt. Nee, ik denk dat ze alleen de grond maar willen hebben. Ze gaan het gebouw vast meteen slopen.’ Ze noemde Nat de prijs.

Nat slaakte een kreetje. ‘Wow, Hanna, weet je zeker dat je daarover niet minstens wilt nadenken?’

‘Hoe kun je dat nu zeggen?’

Er klonk een klik door de telefoon.

‘O, ik heb nog een telefoontje’, zei Nat. ‘Je weet toch dat ik er niets mee bedoelde?’

‘Ja, ik weet het. Ik ben gewoon gestresst.’

Ze namen afscheid. Hanna pakte de wasmand en liep in de richting van het washok.

Een glimmende brochure op de hoek van de eetkamertafel trok haar aandacht. De woorden *Majestic Mountain Retreat* hielden haar tegen. Hanna zette de wasmand neer en pakte de folder. Ze bladerde erin en telde gedachteloos het aantal bladzijden. Kleurenfoto’s en plaatjes van de Tetons en het Jenny-meer waren oogstrelend op de bladzijden gerangschikt, met daartussendoor aanbevelingen van eerdere gasten. Het was prachtig. Het was vreselijk.

‘Mevrouw Eddlestein?’ Hanna riep afwezig in de richting van de keuken en begon boven aan bladzijde twee te lezen. *Opgericht in 1982 ... privé-eigendom ...*

Ze riep wat harder. ‘Mevrouw Eddlestein?’ De huishoudster kneedde een klomp deeg, een spijkerschort om haar moederlijke figuur geknoopt.

‘Mevrouw Eddlestein!’

De vrouw keek met een verbaasde glimlach achterom. ‘Je hoeft niet te schreeuwen, lieverd.’

Hanna’s emoties gingen heen en weer tussen ergernis en vermaak. Ze schreeuwde haar vraag. ‘Waar komt deze brochure vandaan?’

De huishoudster veegde met een vuist langs haar wang en liet een spoor van meel achter. ‘De Wilmingtons hebben hem laten liggen.’

Geweldig, die zullen daar de volgende keer dus wel naartoe gaan. En waarom niet? De brochure was indrukwekkend. Vier bladzijden, vierkleurendruk, alles erop en eraan.

Ze zuchtte een gebed dat haar plan om deze zomer het aantal gasten te vergroten zou lukken. ‘Misschien moeten wij een nieuwe brochure laten maken.’

‘Hebben wij een brochure?’

Hanna zuchtte. ‘Die op dat groene papier.’

‘Dat is geen brochure, lieverd, dat is een foldertje.’

Ze las de lijst met voorzieningen op de laatste bladzijde. Twee restaurants en een lounge, zwembad binnen en buiten, wasgelegenheden, een kinderprogramma, paardrijden, activiteiten. Geen wonder dat iedereen die het Grand Teton-gebergte bezocht, daarnaartoe ging. Ze zou er zelf wel naartoe willen.

‘Heb je al iets gehoord over die lening, lieverd?’

Hanna knikte van nee. ‘Ik begin me zorgen te maken.’

De vrouw schudde haar hoofd en draaide zich weer om naar haar deeg.

‘Wat is er?’, vroeg Hanna.

Mevrouw Eddlestein keek met een steelse blik naar de brochure van het Majestic in Hanna’s handen en slaakte een zucht. ‘Lieverd, denk je echt dat het de moeite loont zo’n grote lening af te sluiten? Het Majestic is heel populair, en ik ben bang dat het jou en je oma te veel wordt.’

‘Je weet hoeveel dit pensioen voor ons betekent. Het is ons alles waard, en meer.’

Hanna gooide het verwenste stuk papier op tafel. ‘Bovendien,

wat zouden we zonder jou moeten doen om voor ons te koken en ons raad te geven?’

Mevrouw Eddlestein wapperde een witbemeelde hand in haar richting. ‘Poe, je zou het best redden zonder mij.’

Hanna glimlachte, pakte de wasmand weer op en liep naar het washok. Ze klikte de knop van de wasmachine aan, waarop het water begon te stromen, en mat voorzichtig een dopje wasmiddel af.

Haar oma verscheen met een bundel lakens en begon ze in de bovenlader te stoppen. ‘Je kunt beter geen halve lading doen, zeg ik altijd maar.’ Haar oude stem kraakte.

‘Bedankt, oma.’

De vrouw klopte haar kleindochter op haar rug en verdween toen in de keuken.

Ze hoorde oma over het geruis van het water heen tegen mevrouw Eddlestein zeggen: ‘Ik ga de post halen.’

Hanna kromp ineem. Oma had de post een kwartier geleden al gehaald.

De telefoon ging toen ze het deksel van de wasmachine sloot.

‘Het is voor jou, Hanna’, zei mevrouw Eddlestein. Op gefluisterde toon voegde ze eraan toe: ‘Ik denk dat het die zwager van je is.’

Oma deed haar vest aan, en Hanna legde een hand op haar arm. ‘De post van vandaag ligt al op tafel, oma.’

Hanna pakte de telefoon op. ‘Hallo?’

‘Hallo, Hanna, met Keith.’

Haar maag zakte in de richting van haar voeten. ‘O, hallo.’ Ze greep de telefoon krampachtig vast en kneep haar ogen dicht. ‘Zeg alsjeblieft dat je goed nieuws hebt.’

‘Inderdaad, je hebt geluk. De financiers hebben het goedgekeurd. We hoeven nu alleen maar de papieren te tekenen.’

De adem die ze onbewust had ingehouden, ontsnapte aan haar longen. ‘Je meent het!’

‘Ja, echt waar, het gaat door.’

‘O, Keith, dank je wel. Ik ken geen enkele andere bank die dit voor me zou doen.’

‘Wees maar niet te dankbaar, Hanna. De financiers willen de hypotheek verkorten van dertig jaar naar twintig. Dus hoewel je een geweldig rentepercentage krijgt, zullen je afbetalingen groter worden.’

Haar zenuwen begaven het bijna. ‘O.’

‘Het is een risico. Je zult je omzet met ongeveer achtendertig procent moeten verhogen in vergelijking met vorig jaar. En als je de afbetaling niet kunt voldoen, ben je nog slechter af dan ooit, omdat je dan het pensioen helemaal kwijtraakt.’

‘Ik weet het, maar dat zal niet gebeuren.’

Ze bespraken nog wat details en maakten een afspraak om de papieren te tekenen. Ze bedankte Keith nogmaals en hing op.

‘Krijgen we de lening?’, vroeg oma.

‘We hebben hem!’

Mevrouw Eddlestein kwam erbij voor een gezamenlijke knuffel, waarbij ze allemaal meel op hun kleren kregen.

‘Wat bedoelde je toen je tegen Keith zei: ‘Dat zal niet gebeuren?’’, vroeg oma.

‘Hij herinnerde me er alleen maar aan wat er zou gebeuren als we niet zouden kunnen afbetalen. Maar maak je geen zorgen. Het komt helemaal goed.’

Ze weigerde er zelfs maar aan te denken. De gevolgen waren immers te afschuwelijk.



Micah Gallagher borg zijn uitrusting op in de opslagplaats en volgde het kale pad dat naar zijn afgelegen blokhut leidde. Het enorme Teton-gebergte vormde de achtergrond van zijn huisje; loodrecht omhoogschietend vanuit het dal trokken de met sneeuw bedekte toppen de toeristen aan. Het uitzicht in de verte overweldigde hem, maar was niets in vergelijking met het gevoel van opwinding dat hij had wanneer hij de rotsachtige hoogten naar de toppen bedwong.

Hij liep zijn blokhut binnen, die maar uit één kamer bestond, en maakte ondertussen de knoopjes van zijn overhemd los. Stilte hing in de bedompte lucht, en hij herinnerde zich dat zijn kamergenoot een paar dagen weg was op een andere klimtocht.

Hij stapte uit zijn stoffige spijkerbroek en zette de douche-kraan helemaal open. Hij ging onder de straal staan en liet het zand van de afgelopen vier dagen in het afvoerputje stromen.

Zijn baas had hem gevraagd de eigenaar van het Majestic met zijn zoon te begeleiden op een expeditie naar de Grand Teton; hij had geen idee gehad waaraan hij begonnen was. De mannen verwachtten van hem dat hij hen als een kamermeisje bediende, en de glimlach waarmee hij dat had gedaan, had zijn waardigheid aangetast.

Maar hij was speciaal uitgekozen om die excursie te doen, en dus kon hij het zich niet veroorloven zijn baas teleur te stellen. Meneer Woodrow was vast van plan de eigenaar onder de indruk te brengen van alle aspecten van het goedlopende Majestic. Micah had zijn werk goed gedaan, en meneer Woodrow zou tevreden zijn. De eigenaar en zijn zoon hadden hem de hele terugweg naar het hotel lof toegezwaaid, en nu lagen ze ongetwijfeld lekker in het warme bad van hun luxe suite.

Hij stond onder de warme straal en genoot van de hete tinteling die zijn huid masseerde. De watertemperatuur was precies zoals hij die lekker vond: heet genoeg om teer te laten smelten. Dat schone gevoel was een luxe die hij miste op meerdaagse tochten. Als hij zich snel schoor, zou hij zich herboren voelen. Een draai aan de knop stopte de waterstraal, en hij stapte door de stoomwolk heen en deed een grote Majestic-handdoek om zijn middel. Hij schoof de toiletpullen van Gregg opzij, veegde over de beslagen spiegel en droogde zijn zwarte haar met de handdoek. Meteen daarna werd de kleine badkamer gevuld met het gezoem van zijn scheerapparaat, en de stoppeltjes van de laatste vier dagen verdwenen van zijn kin. Hij kamde zijn haar met zijn vingers, stapte over de drempel in de kamer en kreeg zin in middageteten.

Een vrouw had zich uitgestrekt op de bank. Hij bleef stokstijf staan. Het rode haar van Fran lichtte op onder de lamp, en koperen lokken vonkten bij de minste beweging. Haar zijden blouse hing laag op haar décolleté en liet hem meer zien dan waar hij recht op had.

Hij greep naar zijn handdoek, opeens bang dat die zou vallen en hem onbedekt zou laten.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik mezelf heb binnengelaten’, zei ze.

‘Wat doe je hier?’ Hij maakte de handdoek stevig vast om zijn middel.

Mevrouw Woodrow stond op en streek denkbeeldige kreukels uit haar pantalon. Haar oorringen glinsterden in het licht. ‘Heb je me gemist?’

‘Er is niets veranderd, Fran. Ik wil dat je weggaat.’ Hij liep naar de deur en deed die open.

Ze kwam dichterbij, maar stopte pal voor hem. ‘Nee, dat wil je niet.’ De mierzoete geur van haar parfum streek langs zijn neusgaten.

‘Je bent een getrouwde vrouw.’ Hij liep om haar heen naar de kast en probeerde afstand tussen hen te houden. Daar griste hij een T-shirt van een haakje.

Ze liep hem achterna. ‘Waarom vergeet je dat religieuze gedoe nu niet eens, Micah? Je zult er geen spijt van krijgen.’

Hij voelde de warmte van haar lichaam op zijn blote rug. Het was alsof hij zand in zijn mond had, die zo droog als schuurpapier aanvoelde. Er was een tijd dat hij met haar naar bed gegaan zou zijn nog voordat ze het hem gevraagd had. Haar blik zou al genoeg geweest zijn, getrouwd of niet. Maar dat was vroeger. Hij draaide zich om en zei vastbesloten. ‘Ga naar huis, Fran.’

Wanhoop scheen in haar smaragdgroene ogen, en haar volle lippen vertrokken zich tot een rode, zwoele pruilmond. ‘Naar huis gaan, waarvoor? Ben geeft niet om me. Hij geeft alleen maar om dat stomme hotel. Ik kwijn hier weg en heb de hele dag niets te doen. Ik wil wat goed gezelschap: iemand die me waardeert, iemand die me vasthoudt.’

Hij had haar net zo goed kunnen vasthouden, zo dicht stond ze bij hem. Hij sloeg het shirt over zijn schouder en pakte haar armen stevig beet om haar te overtuigen. ‘Je moet hiermee ophouden.’

In plaats daarvan gleden haar vingers van zijn buik naar zijn borstkas in een snelle suggestieve beweging.

‘Micah?’ Een zware stem dreunde door de deuropening.

Hij liet abrupt Frans armen los. Aan haar schrikbeweging te zien had ze het gedrongen silhouet van haar man in de deuropening herkend.

Micahs voeten leken aan de vloer vastgenageld, terwijl Fran een stap opzij deed.

Het lichaam van de bedrijfsleider verstijfde, hoewel Micah zijn gezicht niet kon zien in het licht van de deuropening.

‘Wat ironisch.’ De stem van meneer Woodrow was ijzig kalm. ‘Ik kwam je net vertellen dat je zulk goed werk hebt geleverd, Micah. Het lijkt me dat je ook bij mijn vrouw in de smaak gevallen bent.’

‘Echt, Benjamin ...’

‘Spaar je de moeite, Fran’, zei zijn bedrijfsleider. Hij wierp Micah een veelzeggende blik toe. ‘Pak je spullen. Ik wil dat je hier vanavond weg bent.’

Hanna pakte de telefoon op en begroette de beller. Het bleek een vrouw te zijn die voor de volgende week twee kamers wilde reserveren. De afgelopen weken waren haar landelijke advertenties al geplaatst, en de telefoontjes begonnen binnen te druppelen.

Hanna beantwoordde de vragen van de vrouw, en toen oma het kantoor binnenkwam om een mok koffie bij haar neer te zetten, glimlachte ze als bedankje. Ze noteerde de naam van de vrouw op de reserveringskalender en legde de telefoon terug op de haak.

‘Nog een reservering? Geweldig!’, zei oma.

‘Hm.’

‘Wat is het probleem?’

Ze dacht dat hun problemen voorbij waren nu de bank hun een lening had gegeven. Maar in plaats daarvan voelde ze de druk van de hogere onkosten als een bankschroef om haar keel.

‘Mevrouw Leavenworth, die dame aan de telefoon, wilde graag een bergtocht maken met een gids. Ze zag onze advertentie in *Travel America* waarin we onze trekguids aanbieden. Haar man en drie tienerjongens willen volgende week een tweedaagse trektocht naar de Grand Teton maken.’

‘Nog steeds niemand gevonden?’

Ze beet op haar lip. ‘U hebt ze zelf gezien, oma. Eén van hen was nauwelijks volwassen, zonder ervaring, en die Henk vond ik een engerd. Ik heb ook nog niemand gevonden om de watersportactiviteiten te regelen.’

‘We hebben nog een week voordat het seizoen begint. Lopen de personeelsadvertenties nog steeds?’

‘Ja.’ Hanna nam een slok koffie. ‘We kunnen misschien wel een poosje zonder de watersportman, maar we hebben die gids met-een nodig.’

Oma klopte even op haar arm. ‘God zal wel voorzien in de juiste man, kind.’

‘Goed, maar hij zal vast niet komen binnenwaaien, dus ik denk dat ik snel iets moet verzinnen.’

‘Hallo?’ De diepe stem drong het kantoor binnen vanuit de hal.

Ze liep de hoek om en bleef abrupt staan. De man was even mannelijk als hij klonk. Een sterke kaaklijn maakte zijn gezicht knapper dan gemiddeld, en zijn lichaam zag eruit alsof hij uit de granieten rotsen van de Grand Teton gehouwen was. Ze onderdrukte de automatische golf van angst. ‘Kan ik u helpen?’

‘Ik hoop het. Ik wil graag met de bedrijfsleider spreken.’

Ze glimlachte. ‘Dat ben ik.’ Ze gaf hem een hand over de balie heen. ‘Ik ben Hanna Landin.’

Hij zette zijn tassen neer en pakte haar hand. ‘Micah Gallagher.’

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Zijn ogen maakten zich los van de hare om het pension te bekijken. Ze bekeek het door zijn ogen: de cederhouten planken die tot een grauwgrijze tint verweerd waren, de gebutste vloeren die ze weer had willen beitsen. Zijn blik keerde terug en hulde haar in een zee van grijs. ‘Ik zoek werk. Ik ben berggids. Ik weet dat u geen gids in dienst hebt, maar ik vraag me af of u dat ooit overwogen hebt.’

Hanna hield haar adem in. Ze was even in shock terwijl hij verder praatte.

‘De tarieven die de klanten betalen, dekken zo ongeveer het salaris van een gids, en het trekt veel toeristen aan.’ Hij leek haar verbazing te merken. ‘Sorry, ik wil me niet opdringen ...’

‘Nee, helemaal niet.’ Ze hoorde dat oma achter haar een lach onderdrukte, en stelde haar voor. ‘Laten we maar naar het kantoor gaan.’

Oma trok haar blik toen ze voorbijliep. ‘Ik denk dat ik de deur

maar dichtdoe.' Ze knipoogde naar Hanna. 'Het is behoorlijk gaan waaien.'

Hanna leidde de man het kantoor binnen. Zijn bewegingen verraadden kracht en beheersing. Een zekere mannelijke charme liet zien dat hij zich bewust was van zijn lichaam. Een fors postuur was één ding, maar charme iets anders, en hij bezat beide in ruime mate.

Ze ging achter haar bureau zitten. 'Ik ben toevallig op zoek naar een gids voor klimtochten. Hebt u een curriculum?'

'Nee, het spijt me, dat heb ik niet. Ik kwam hier spontaan langs, maar ik kan u verzekeren dat ik vijf jaar ervaring heb bij het Majestic, en de laatste drie jaar daarvan was ik de eerste gids. Ik kan u referenties geven.'

Ze gaf hem een vel papier en een pen. 'Ja, graag.' Ze bestudeerde hem terwijl hij wat onbeholpen met zijn linkerhand schreef. Hij had de gebronsde kleur van iemand die in de buitenlucht werkt, en zijn zwarte wimpers streken over zijn jukbeen, wat hem een jongensachtige uitstraling gaf.

Een armbandje met 'What would Jesus do?' hing om zijn pols. Een christen. Het was bijna te mooi om waar te zijn dat hij uitgerkend langskwam nu zij wanhopig een berggids nodig had. *Dank U wel, God.*

'Mag ik vragen waarom u uw baan bij het Majestic hebt opgegeven?'

Zijn pen stopte halverwege een woord, en zijn gezicht betrok, terwijl er iets van wanhoop uit zijn ogen sprak. Hij wreef over zijn kin. Ze hoefde geen expert in lichaamstaal te zijn om te zien dat haar vraag hem in verlegenheid bracht.

'Ik heb een goede reputatie bij het Majestic en ik heb nooit een klacht gehad van klanten, maar ...' Hij keek naar de pen die hij tussen zijn vingers heen en weer rolde. 'Hoewel mijn beoordelingen uitstekend waren, hadden de bedrijfsleider en ik bepaalde ... persoonlijke verschillen.'

Persoonlijke verschillen? Wat hield dat in? Ze begon achterdochtig te worden.

'Ik heb liever dat u hem niet belt voor een referentie.'

Ze woog de dubieuze informatie af tegen het armbandje, een blijk van zijn christen-zijn. Wist zij veel. Hij kon wel een dief zijn, of nog erger. Ze kon hem niet aannemen om met haar gasten te werken als hij zo vaag bleef. Ze had iemand nodig die ze volledig kon vertrouwen. Hij zou tenslotte haar gasten ook 's nachts op hun tochten begeleiden. Een golf van teleurstelling ging door haar heen.

'Kijk, ik zie dat u hier ongerust over bent. Laat ik het dus maar gewoon zeggen.' Hij ademde diep in en uit. 'De vrouw van de manager had ... had een oogje op me.'

Ze trok een wenkbrauw op en zag dat er een blos optrok van de ronde hals van zijn zwarte T-shirt tot zijn jukbeenderen.

Hij hield zijn handpalmen open. 'Ik heb die vrouw nooit aangeraakt, niet op die manier tenminste, maar ze kwam mijn kamer binnen, en meneer Woodrow zag haar daar toevallig en ging ervan uit dat ... Nou ja, u begrijpt het wel.'

Hij boog zijn hoofd en ontweek haar blik. In plaats van vaagheid ontwaarde ze nu verlegenheid. De man kon waarschijnlijk alle vrouwen krijgen die hij wilde. Ze vroeg zich af of hij de vrouw van zijn baas als verboden terrein beschouwde of dat hij haar gewoon onaantrekkelijk vond. Als hij nu maar de waarheid sprak. Ze zag dat hij weer over zijn kaak wreef. Ergens in haar hart begon ze hem sympathiek te vinden. Een man die zo gemakkelijk bloosde, kon niet zo slecht zijn. Maar toch, ze had alleen maar zijn eigen woord.

Hij was klaar met schrijven en gaf het papier aan haar terug. 'Hier zijn mijn referenties. Ik heb twee van de bergbeklimmers van het Majestic erbij genoemd, zodat u een indruk kunt krijgen van mijn kunnen. Ik heb vaak met hen beiden geklommen. Ik heb ook het telefoonnummer van mijn voorganger erbij gedaan, en van de man die vroeger mijn pleegvader was.'

Ze pakte het papier en werd iets positiever over hem.

'Hoe dan ook heb ik nog steeds een kamer nodig vannacht. Als u wilt, kunt u die telefoontjes plegen en het mij later laten weten.'

'Dat is goed.' Ze ging hem voor naar de receptie, schreef hem

in en gaf hem de sleutel van een kamer. Toen hij vertrokken was, ging ze terug naar haar kantoor. Ze keek nogmaals naar het papier. Zelfs zijn schuine handschrift straalde een zekere kracht uit. Haar ogen gingen over de laatste naam van de lijst. Zijn pleegvader. Ze vroeg zich af wat er van zijn echte ouders geworden was.